

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 77/05
02.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Драгомира Милојевића, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине и Бате Цветковића, чланова већа и саветника Гордане Бурлић, као записничара, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела преваре из члана 171. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца оптуженог, изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.бр. 263/04 од 4.11.2004. године, у седници већа одржаној 2.3.2005. године у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог, а у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и бранилаца оптуженог, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе: Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Новом Саду К.бр. 263/04 од 4.11.2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр. 263/04 од 4.11.2004. године оптужени АА оглашен је кривим за кривично дело преваре из члана 171. став 3. у вези става 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју се урачунава време проведено у притвору од 10.5.2004. године, па до правоснажности пресуде односно до истека рокова прописаних чланом 146. став 3. и 4. ЗКП, а најдуже док не истекне казна затвора изречена првостепеном пресудом. Оптужени је обавезан да оштећеном ББ исплати износ од 900.000,00 динара као динарску противвредност износа од 15.000 евра на дан 25.4.2002. године у року од 30 дана по правоснажности пресуде под претњом принудног извршења, док се за вишак имовинско-правног захтева у погледу курсне разлике и камате до дана исплате оштећени упућује на грађанску парницу. Оптужени је обавезан да суду на име паушала исплати износ од 5.000,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио Окружни јавни тужилац због одлуке о казни с предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне строжа казна затвора.

Жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Жалбу је изјавио и други бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или да се преиначи тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе или му изрећи блажу казну.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.бр. 197/05 од 4.2.2005. године, предложио је да се првостепена пресуда преиначи у смислу жалбених навода Окружног јавног тужиоца.

Врховни суд је у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог, а у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и бранилаца оптуженог, размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду, ценио жалбене наводе као и предлог Републичког јавног тужиоца, па налази:

Жалбе су неосноване. Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, на које овај суд пази по службеној дужности, нити битне повреде на које се у жалбама бранилаца указује. Неосновано се жалбеним наводима бранилаца оптуженог истиче да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, односно да нема разлога о одлучним чињеницама. О свим одлучним чињеницама дати су довољни, јасни и правилни разлози који не садрже противречности, нити је изрека пресуде противречна датим разлозима. Одбрана оптуженог детаљно је цењена како појединачно, тако и у односу на остале изведене доказе.

Из образложења жалби бранилаца оптуженог произилази да се пресуда у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је суд пресуду засновао на исказима оштећеног ББ и сведока ВВ и ГГ, док није прихватио као веродостојну одбрану оптуженог АА. Такође, у жалбама се истиче да је нелогично да оштећени који једва познаје оптуженог, даје оптуженом на зајам 15.000 евра или 30.000 немачких марака без признанице.

Супротно наводима жалби бранилаца оптуженог првостепени суд је дао оцену сваког појединачног доказа, затим у њиховој међусобној повезаности, па уз оцену одбране оптуженог дао јасне и правилне разлоге због чега није прихватио као веродостојну одбрану оптуженог.

По оцени Врховног суда, жалбеним наводима се не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да је оптужени критичном приликом од оштећеног ББ затражио хитну позајмицу у износу од 15.000 евра што у динарској противвредности износи 900.000,00 динара лажно приказујући себе као успешног пословног човека који ће новац вратити у року од 15 дана и тако оштећеног довео у заблуду наводећи га да му на штету своје имовине исплати тражени новац, у намери да себи прибави противправну имовинску корист. Новчанице су биле упаковане у три бунта у апоенима од по 50 евра. Оштећени му је новац предао у присуству сведока ВВ. Након исплате, пре истека договореног рока за врћање позајмице, оптужени се неколико пута јављао оштећеном телефоном, а по истеку рока, више се није јавио.

Оштећеног ББ и сведока ВВ, оптужени је упознао преко сведока ГГ коју је упознао у априлу 2002. године у аутобусу на релацији Нови Сад - Београд и која је радила као секретарица у фирми оштећеног и његовог пословног партнера. Оптужени је ГГ поклонио картицу за мобилни телефон коју је раније користио, тако да након давања новца оптуженом, нису могли да ступе у контакт са њим, а сведок ГГ је на тај број добила поруку "Нека и тебе опљачкају, као што си и ти урадио мом детету", које се сетила касније када је оптужени престао да се јавља оштећеном. Листајући телефонске бројеве дошла је до сазнања да је поруку послао извесни ДД са којим је оштећени ступио у контакт. Поред тога, сведок ВВ се на главном претресу присетио да им је оптужени приликом посета поклонио календар за 2002. годину са својом сликом и написаним надимком, па је тако поуздано утврђено да је оптужени познавао оштећеног и сведока Славка Половину, који су у погледу идентитета потпуно сигурни да се ради о оптуженом Ненаду Брезе, кога су препознали на главном претресу, а његова појава је и утицала на сведока ВВ да се присети календара са ликом оптуженог.

Супротно жалбеним наводима изведени докази и понашање оптуженог у периоду пре критичног догађаја указују да је првостепени суд правилно закључио да је код оптуженог постојала преварна намера, односно намера прибављања за себе или друге противправне имовинске користи, што је неопходан елемент бића овог кривичног дела.

Правно квалификујући утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд нашао да се у радњама оптуженог АА стичу законска обележја кривичног дела преваре из члана 171. став 3. у вези става 1. КЗ РС.

Побијајући првостепену пресуду у делу о длуке о казни, браниоци оптуженог су навели да је изречена казна престога и да нису цењене олакшавајуће околности док је Окружни јавни тужилац у својој жалби

навео да је изречена казна олага и да не одговара друштвеној опасности извршеног кривичног дела и учиниоца, степену кривичне одговорности оптуженог и побудама из којих је кривично дело извршено.

По оцени Врховног суда, ови жалбени наводи су неосновани.

Првостепени суд је правилно утврдио и ценио све околности које су од значаја за одмеравање казне оптуженом у смислу члана 41. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, па је имајући у виду тежину дела и друштвену опасност оптуженог као извршиоца кривичног дела правилно нашао да је у конкретном случају изречена казна затвора у трајању од 3 (три) године, нужна за остваривање сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. КЗ СРЈ.

Из изложеног, на основу члана 388. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа

Гордана Бурлић, с.р. судија,

Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

зж